

Rapport

Datum: 29 juli 2005

Rapportnummer: 2005/226

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Zaanstreek-Waterland in de periode van 9 februari tot 13 maart 2004 zijn toezegging niet is nagekomen om verzoekers burens en zijn collega's op de hoogte te stellen van het defect aan de antiblafband van verzoekers hond.

Tevens klaagt verzoeker erover dat deze politieambtenaar andere toezeggingen evenmin is nagekomen. Het betreft hier het optreden tegen overlast veroorzaakt door de burens van verzoeker, zoals stankoverlast, het naar binnen kijken door het keukenraam, het op de stoep fietsen en de overlast van hun katten.

Beoordeling

Algemeen

Verzoekers burens hebben in februari 2003 de politie benaderd omdat zij al geruime tijd overlast ondervonden van de hond van verzoekers. Deze overlast bestond volgens de burens uit het bij voortduring blaffen als er maar het geringste geluid hoorbaar was. Een ambtenaar van het regionale politiekorps Zaanstreek-Waterland, de heer D., heeft, na een aantal keren tevergeefs aan de deur te zijn geweest, verzoeker op 12 februari 2003 op zijn werk gebeld. In dat gesprek hebben zij gesproken over de geluidshinder en over overlast die verzoeker en zijn echtgenote van de burens ondervonden, zoals stankoverlast en het op de stoep fietsen.

De politieambtenaar heeft verzoeker geadviseerd om een antiblafband voor zijn hond aan te schaffen. Deze band geeft een citronellageur af op het moment dat de hond gaat blaffen. Deze geur vinden honden niet prettig. De hond gaat de link leggen tussen het blaffen en het verspreiden van de geur, waardoor hij minder snel zal gaan blaffen of dit zelfs zal laten. Verzoeker heeft deze antiblafband aangeschaft, waarna de hond inderdaad niet meer blafte bij afwezigheid van verzoeker en zijn echtgenote.

Op 7 februari 2004 raakte het ventiel van de antiblafband defect. Verzoeker heeft de politieambtenaar hiervan op 9 februari 2004 op de hoogte gesteld. Hij heeft de antiblafband op 14 februari 2004 ter reparatie aangeboden. Op 13 maart 2004 kon verzoeker weer over een nieuwe antiblafband beschikken.

I. Ten aanzien van de toezegging om de burens en collega's op de hoogte te stellen van het defect aan de antiblafband

Bevindingen

1. Verzoeker heeft politieambtenaar D. op 9 februari 2004 opgebeld omdat hij verwachtte dat zijn burens tijdens de reparatie zouden gaan klagen over geluidsoverlast van de hond. Hij had al een onsympathiek briefje van hen gekregen over het blaffen van de hond. Verzoeker heeft gesteld dat politieambtenaar D. hem tijdens dat gesprek heeft toegezegd dat hij de burens, wanneer zij zouden klagen, en zijn collega's op de hoogte zou stellen van het feit dat de antiblafband defect was en dat deze ter reparatie zou worden aangeboden. Toch zijn collega's van D. in zes dagen tijd drie keer bij verzoeker aan de deur geweest naar aanleiding van klachten van de burens over geluidsoverlast. Zo hebben op 18 februari 2004 twee politieambtenaren bij verzoeker op de stoep gestaan die hem vertelden dat de burens hadden geklaagd over de hond, en dat zij de dag ervoor ook waren langs geweest, maar toen niemand hadden aangetroffen. Volgens hen was het bezoek niet nodig geweest indien hun collega hen op de hoogte had gesteld van de situatie. Hieruit leidt verzoeker af dat D. zijn toezegging dus niet is nagekomen.

2. De korpsbeheerder heeft de klacht niet gegrond geacht. Hij heeft in zijn reactie van 12 januari 2005 gesteld dat verzoeker niet van politieambtenaar D. heeft kunnen verwachten dat deze de burens van verzoeker op de hoogte zou stellen van het defect aan de antiblafband. Van een toezegging daartoe is de korpsbeheerder niets gebleken. Hij acht het een eigen verantwoordelijkheid van verzoeker zijn burens te informeren, aangezien hij zelf verantwoordelijk is voor zijn hond en de overlast die deze hond veroorzaakt.

3. Politieambtenaar D. heeft ook op de klacht gereageerd. In zijn brief van 25 december 2004 heeft hij zijn toedracht van het verhaal geschetst. Over het telefoongesprek dat op 9 februari 2004 heeft plaatsgevonden heeft hij gesteld dat hij verzoeker heeft verteld dat hij zelf verantwoordelijk bleef voor het gedrag van zijn hond, ondanks dat hij bij hem had gemeld dat de antiblafband defect was. Enkele dagen later heeft verzoeker hem verbolgen opgebeld omdat hij meerdere keren door politieambtenaren was aangesproken naar aanleiding van klachten van de burens over geluidshinder van zijn hond. Verzoeker meende dat hij door zijn eerdere telefoongesprek met hem was gevrijwaard van politieoptreden bij meldingen aan zijn adres, aldus D.

Volgens D. heeft hij nimmer enige toezegging gedaan, zoals verzoeker heeft beweerd. Hij acht het zeer onwaarschijnlijk dat hij zou hebben toegezegd dat hij verzoekers burens op de hoogte zou stellen van het defect aan de antiblafband. Bij bemiddelingen van welke aard dan ook, is het onbestaanbaar dat hij zich als "doorgeefluik" laat gebruiken door één van de partijen. Dit soort toezeggingen doet hij nooit.

4. Verzoeker heeft in reactie hierop op 1 februari 2005 geschreven dat hij niet van de heer D. had verwacht dat hij als "doorgeefluik" zou functioneren, maar dat hij hem had gebeld om problemen te voorkomen. De reactie van D. hierop was dat het goed was dat hij hem op de hoogte had gesteld en dat hij zijn burens in geval van een klacht hierover zou informeren, aldus verzoeker.

5. Over het informeren van zijn collega's over het defect aan de antiblafband heeft D. noch de korpsbeheerder in het kader van dit klachtonderzoek iets opgemerkt. In het kader van de interne klachtenprocedure heeft klachtbemiddelaar B. in zijn brief van 23 maart 2004 geschreven dat het erg moeilijk voor politieambtenaar D. is om alle collega's van de politie Zaanstreek-Waterland op de hoogte te stellen van het defect. De korpsbeheerder heeft op 21 juni 2004 tijdens de formele afhandeling van verzoekers klacht in de interne klachtenprocedure hierover het volgende opgemerkt: "In plaats van uw burens hierover te informeren, meldde u dit aan de wijkagent, waarbij u verwachtte dat hierdoor ook andere leden van het korps en uw burens op de hoogte waren of werden gebracht. U kunt dit echter niet van de wijkagent verwachten, maar u had dit beter zelf aan uw burens kunnen melden, zodat zij van de situatie op de hoogte waren en mogelijk niet de politie zouden bellen."

Beoordeling

6. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit brengt met zich mee dat een bestuursorgaan gedane toezeggingen gestand moet doen.

7. De Nationale ombudsman acht het, wat betreft de vermeende toezegging dat D. verzoekers burens op eigen initiatief (zonder dat de burens hebben geklaagd) op de hoogte zou stellen van het defect aan de antiblafband, niet aannemelijk dat een politieambtenaar toezeggingen met deze strekking zal doen. De Nationale ombudsman is het met de korpsbeheerder en politieambtenaar D. eens dat de verantwoordelijkheid van het informeren van zijn burens bij verzoeker ligt. Verzoeker heeft in zijn reactie op het verslag van bevindingen aangegeven dat D. een dergelijke toezegging nooit heeft gedaan.

Voorts meent de Nationale ombudsman dat hij uit de lezingen van verzoeker, politieambtenaar D. en de korpsbeheerder wel kan afleiden dat D. heeft toegezegd dat wanneer hij verzoekers burens naar aanleiding van een klacht over geluidsoverlast van de hond zou spreken, hij hen op de hoogte zou stellen van het defect aan de antiblafband. Uit de informatie die is verschaft blijkt niet dat de burens D. hebben aangesproken op het blaffen van de hond. Daarmee is het D. niet aan te rekenen dat hij hen niet op de hoogte heeft gebracht van de situatie. Niet is gebleken dat D. zijn toezegging de burens te informeren in geval zij hem zouden benaderen niet is nagekomen.

De onderzochte gedraging is op dit punt in zoverre behoorlijk.

8. Voor wat betreft het informeren van zijn collega's over het defect aan de antiblafband merkt de Nationale ombudsman het volgende op.

Politieambtenaar B. heeft gesteld dat het voor D. erg moeilijk is om al zijn collega's van het korps op de hoogte te stellen van de situatie. De Nationale ombudsman acht het voor de

hand liggend dat politieambtenaar D. deze informatie in een mutatie in het politieregistratiesysteem had opgenomen zodat deze informatie door zijn collega's kon worden gebruikt, wanneer er een klacht over de hond van verzoeker kwam. Dit had huisbezoeken aan verzoekers adres kunnen voorkomen, zoals de twee politieambtenaren die op 18 februari 2004 bij verzoeker aan de deur kwamen, hebben opgemerkt en hetgeen de korpsbeheerder niet heeft weersproken.

Volgens D. heeft hij niet de toezegging gedaan dat hij zijn collega's op de hoogte zou brengen van het defect. Echter, nu de Nationale ombudsman, zoals hierboven aangegeven, het zo voor de hand liggend acht dat D. van de verschafte informatie een mutatie had opgemaakt, hecht hij meer waarde aan de lezing van verzoeker en gaat de Nationale ombudsman ervan uit dat D. inderdaad een toezegging heeft gedaan zijn collega's op de hoogte te stellen. Door dit na te laten heeft hij gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt in zoverre niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de toezegging om op te treden tegen overlast door de burens

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat politieambtenaar D. andere toezeggingen niet is nagekomen. Volgens verzoeker heeft D. nagelaten op te treden tegen zijn burens in verband met overlast die zij veroorzaakten. Dit betrof stankoverlast veroorzaakt door de afvoer van de afzuigkap direct naast zijn ventilatierooster, het voor het keukenraam gaan staan en naar binnen kijken, het rakelings langs zijn echtgenote over de stoep fietsen en de overlast die verzoeker van hun katten ondervindt omdat deze hun behoefte doen in zijn tuin.

2. De korpsbeheerder heeft deze klacht niet gegrond geacht. In zijn reactie van 12 januari 2005 op deze klacht heeft hij aangegeven dat hij van politieambtenaar D. heeft vernomen dat hij verzoeker heeft geadviseerd contact op te nemen met de Afdeling bouw- en woningtoezicht van de gemeente. De politie is niet verantwoordelijk voor de bouwkundige problemen die overlast zouden veroorzaken, aldus de korpsbeheerder. Ten aanzien van het binnenkijken en het over de stoep fietsen heeft de korpsbeheerder opgemerkt dat deze handelingen als erg belastend kunnen worden ervaren, maar dat de prioriteit van de politie niet bij deze situaties ligt. Tegen overlast van katten kan de politie niets ondernemen. Het is aan verzoeker zelf om maatregelen te nemen om overlast van de katten tegen te gaan. De korpsbeheerder kan zich dan ook niet voorstellen dat politieambtenaar D. heeft toegezegd tegen deze vormen van overlast op te treden. Hiervan is hem ook niets gebleken.

3. Politieambtenaar D. heeft op 21 december 2004 in reactie op de klacht laten weten dat hij met verzoeker op 9 februari 2003 heeft gesproken over de luchttuitlaat van de afzuigkap van de burens. Deze hadden de burens op een voor verzoeker ongunstige plek aangebracht. D. heeft verzoeker verwezen naar de Afdeling bouw- en woningtoezicht van de gemeente. Ook is het fietsen over de stoep ter sprake gekomen. D. heeft toen uitgelegd dat, los van het feit dat deze overtreding moet worden geconstateerd, hier geen hoge prioriteit ligt. De overlast die verzoeker van de katten van de burens ondervindt is volgens D. alleen ter sprake gekomen op het moment dat verzoekers klacht in de interne klachtbehandeling op 9 juni 2004 door de Commissie voor Politieklachten Zaanstreek-Waterland is behandeld. Verzoeker is er toen op gewezen dat hij zelf maatregelen moest treffen om deze vorm van overlast tegen te gaan.

D. heeft verklaard dat hij verzoeker nimmer enige toezegging heeft gedaan zoals hij heeft beweerd.

4. Verzoeker heeft op het standpunt van de heer D. gereageerd. In zijn brief van 1 februari 2005 heeft hij geschreven dat het probleem van de overlast van de katten al in zijn eerste gesprek met D. ter sprake is gekomen. D. heeft toen gesteld dat overlast door katten maatschappelijk geaccepteerd is en dat verzoeker zich daarom moet neerleggen bij het feit dat de katten hun behoefte doen in zijn tuin. Een ander punt dat verzoeker naar voren heeft gebracht is dat hij op 24 juli 2003 een bezoek heeft gebracht aan collega's van D. in de wijkpost om te melden dat de situatie voor hem en zijn vrouw was verslechterd. Hierna is hem verteld dat politieambtenaar D. naar aanleiding van zijn mededeling een gesprek heeft gehad met de burens. Zij weigerden, volgens D., iets te doen op zijn verzoek om op hun beurt iets te doen aan de stankoverlast (verzoeker heeft dit reeds in zijn klachtbrief aan de politie van 15 maart 2004 aangegeven; N.o.). Echter, nu blijkt uit de verklaring van D. van 21 december 2004 dat dit gesprek helemaal niet zou hebben plaatsgevonden, aldus verzoeker.

5. Politieambtenaar D. heeft in zijn reactie van 14 maart 2005 hierop aangegeven dat verzoeker geen nieuwe feiten van enig gewicht heeft ingebracht.

Beoordeling

6. De Nationale ombudsman acht het niet onaannemelijk dat D. een gesprek heeft gevoerd met de burens van verzoeker nadat deze zich op 24 juli 2003 bij de wijkpost had beklagd over het gedrag van de burens. D. heeft het bestaan van dit gesprek immers niet tegengesproken. De Nationale ombudsman acht het echter aannemelijk dat dit gesprek niet het gevolg is van een toezegging van de zijde van D. Verzoeker heeft immers niet met D. gesproken maar met diens collega's. Ook het feit dat D. in het telefoongesprek van 12 februari 2003 verzoeker heeft geadviseerd contact op te nemen met de Afdeling bouw- en woningtoezicht van de gemeente in verband met de stankoverlast en hem heeft meegedeeld dat het optreden tegen fietsen op de stoep geen hoge prioriteit heeft, sterkt de

Nationale ombudsman in de overtuiging dat D. geen toezegging heeft gedaan hiertegen te zullen optreden of om hierover met de burens in gesprek te gaan.

In dit licht bezien acht de Nationale ombudsman het evenmin aannemelijk dat D. een toezegging heeft gedaan met betrekking tot optreden tegen de burens wegens het naar binnen kijken door het keukenraam en de overlast van de katten, indien deze onderwerpen in het gesprek van 12 februari 2003 aan de orde zijn geweest. Immers, ook tegen deze vormen van hinder zou de politie niet optreden.

Nu de Nationale ombudsman het niet aannemelijk acht dat politieambtenaar D. deze toezeggingen heeft gedaan, kon D. deze toezeggingen dan ook niet nakomen.

De klacht mist derhalve feitelijke grondslag.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zaanstreek-Waterland is

gegrond ten aanzien van:

- de toezegging om collega's te informeren, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid;

niet gegrond ten aanzien van:

- de toezegging om de burens te informeren;
- de toezegging om op te treden tegen overlast door de burens.

Onderzoek

Op 16 september 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. te Purmerend, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zaanstreek-Waterland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zaanstreek-Waterland (de burgemeester van Zaanstad), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd een betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Haarlem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de betrokken ambtenaar D. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 15 september 2004, met bijlagen, waaronder

- briefje van onbekende datum van de burens van verzoeker over het blaffen van de hond;
- bon van Faunaland van 13 maart 2004, waaruit blijkt dat de antiblafband ter reparatie is aangeboden en opgehaald;
- verzoekers klachtbrief aan de korpsbeheerder van 15 maart 2003;
- brief van klachtbemiddelaar B. van 23 maart 2004;
- brief van verzoeker aan B. van 7 april 2004;
- brief van B. aan verzoeker van 19 april 2004;
- klachtbrief van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 4 mei 2004;
- brief van de Nationale ombudsman aan verzoeker van 14 mei 2004, waarin wordt meegedeeld dat er nog geen onderzoek naar de klacht wordt gedaan, omdat de interne klachtbehandeling nog niet is afgehandeld;
- rapportage van het horen van politieambtenaar D. door de klachtencommissie van 26 mei 2004;

- verslag van de klachtencommissie van het horen van verzoeker op 9 juni 2004, van 10 juni 2004;

- standpunt van de korpsbeheerder in de interne klachtenprocedure van 21 juli 2004.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 21 december 2004.

Standpunt van betrokken ambtenaar D. van 21 december 2004.

Standpunt van de korpsbeheerder van 12 januari 2005.

Reactie van verzoeker van 1 februari 2005.

Reactie van betrokken ambtenaar D., van 14 maart 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond